

Sognepræst, feltpræst Thomas Østergaard Aallmann:

Båretale over konstabel Simon Sejer Hoffmann

Gilleleje Kirke den 16. januar 2010

Vi er forsamlede her i Gilleleje kirke for at tage afsked med Simon Sejer Hoffmann.

Vi er forsamlede om en kiste svøbt i Dannebrog. Vort gamle flag hvis kors nu finder sin begrundelse. Under dets budskab om fred i Herren hviler nu en ung dansk mand, hvis mod og virkelyst førte til en alt for tidlig død. For i en ond verden koster det at ville det gode.

Simon faldt som Dronningens konstabel den 8. januar i Afghanistan. 5000 kilometer fra hjemlige kysters værn og familiens kærlighed. I en ørken af fortræd gav en ung soldat sit liv.

I Helmands værste koordinater fem kilometer nord for patruljebase Armadillo sled Simon sig frem med sine kammerater ved 2. Lette opklaringseskadron. Tapperhed førte dem ind til de hårdeste kampe, danske soldater har deltaget i siden 1864. Det afføder en dyb respekt hos os – både overfor Simons mod og den dybe disciplin, der drev ham, men særligt for den sjældne juvel, der er et menneskes offervilje.

Simon døde som dansk soldat. Han kæmpede ikke af had til fjenden, men af kærlighed til hjemmet. Han gav sit liv i forsvar for alt, hvad han havde kært. Han døde, fordi han elskede livet. Og det er stort og bringer os alle i knæ.

Simon elskede udfordringer og krævede meget af sig selv – hele livet. Hvor Simon mistede sit liv, er der ikke rart at være. Kun mænd med hjertet på rette sted og en vilje af stål står op hver dag til den virkelighed, der er Upper Gereshk Valley. Og Simon var en sådan mand – af hjerte og vilje. Simon var forrest, sådan ville han det. Det lå i hans karakter. Det var enten-eller. Og han var rastløs, hvis ikke hans lidenskab havde den rette genstand. Simon sagde selv, at han fandt sig hjemme i den kultur, der er forsvarets, blandt andre mænd der kunne deres kram og krævede noget af sig selv både fysisk og mentalt. Det lå til Simon. Han var en livskraftig og brusende sjæl, der derfor ikke brugte sin tid på halve løsninger eller kompromisser. Han krævede et højt engagement, stor præcision og et endnu højere aktivitetsniveau, og det førte ham i luften med faldskærm og under dybet som dykker og som helt ung ud på datidens skaterkulturs skæve grænselände. Og til sidst førte det ham så til fronten i Helmand – med de tapre få.

Simon hørte ikke hjemme bag et skrivebord mellem 9 og 16. Perfektionismen i det, han tog hånd om, kunne nok have gjort gavn mange steder, det er ingen i tvivl om, men han ville have været stolt af den ros, som hans eskadronchef kom med ved hjemtagelsen forleden. Jacob sagde: "Han var en soldat, som alle gerne ville ligne."

Den slags ros fra den slags mænd, der har været den slags steder, er ikke let tjent. Det starter altid med enkeltmand selv og bliver til en stærk kæde af kammerater, og med

Simons øje for den mindste detalje var det styr på stumperne og ja, selv svigermors evner på symaskinen blev inddraget, når det af forsvaret udleverede skulle optimeres til compundsearch. Simons selvberoende styrke, hans dygtige hænder, hans klare blik for detalje og funktionalitet gjorde ham til en skattet soldat, et afholdt menneske, en trofast ven og en god mand – også herhjemme. Særligt blandt jer, hans nærmeste.

I efterladte siger i dag farvel til en søn, svigersøn, kæreste, bror, svoger og onkel, og det er barskt. Så barskt at kun håbet på gensynet hos Gud kan forløse det.

Den dybe og ærlige varme, der lever i jeres hjem, i jeres gode familie, bliver prøvet netop nu. Og vi andre kan kun bede til, at den hjertevarme vil kunne støtte jer på de stenede stier, I nu skal træde.

Simon var et elsket menneske. Og al den kærlighed, der nu bliver tilbage, er det største adelsmærke, man kan sætte over hans eftermæle. Meget stod han selv for, meget skal vi takke ham for, meget er hans egen fortjeneste, men kærligheden, som formede ham derhjemme hos jer og hos Rebekka på Hovedgaden, er større endnu. Og den må ikke blive til bitterhed hos jer. Den er kittet i det hus, hvis grundvolde vakler i disse dage. Den må holde jer sammen.

Simon vidste godt selv, hvad han skyldte jer. Han skrev selv i sit afskedsbrev inden udsendelse: "Når jeg tænker over mit liv, er jeg ked af at skulle tage afsked med de mennesker, jeg elsker. Det er jer, der har gjort mig til den, jeg er i dag. Det er jer, der har gjort, at mit liv ikke bare skal overleves."

Det er en stor visdom fra en 23 årig en sommerdag inden afgang til døds skyggens dal. Livet skal ikke overleves. Det skal gribes, forsvares og leves med viljekraft og trofast kærlighed - i ansvar og tro. Deraf kommer den sandhed frem, at livets mening først gives, når man har fundet det, som det er værd at dø for. Forleden døde Simon.

Simon Sejer Hoffmann! Du levede op til dit mellemnavn. Du har sejret, har du. Sejret over ligegyldighed og apati. Selv i dit nederlag har du vundet, for du stod op for noget, faldt for liv, frihed og fred i stedet for at leve bare for at overleve.

"I will see you again", citerede Simon fra Babylon 5 i sin sidste vilje. "I will see you again in the place where no shadows fall." Nu er Simon, hvor ingen skygger falder og gennem kampen kommet hjem. For vi er alle på vej hjem. Hjem til Fader i det høje.

Guds fred være med Simon Sejer Hoffmann.

Gud Fader se i nåde til os alle.